

РЕШЕНИЕ

№ 2173

гр. София, 01.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 08.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1205** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния Кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на адв. П. В., като пълномощник на И. Г. П. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №06/07.01.2021г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ или Фонда), с която, на основание чл.108 във вр. с чл.103, ал.1, т.2 от Закона за държавния служител (ЗДСл), е прекратено служебното правоотношение с И. Г. П. на длъжност „главен експерт“ в Дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони“, Отдел „Договориране по частни мерки“, с ранг III^{ти} младши.
Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и в противоречие с материално-правните норми и с целта на закона. Поддържа, че на 26.11.2020г. - в срока по чл.122, ал.1 ЗДСл, се е явил в ДФЗ, за да заеме предишната си длъжност, за което е подал изрично заявление до изпълнителния директор на Фонда. При това твърди, че не е било налице посоченото в административния акт основание за прекратяване на служебното му правоотношение. Освен това изтъква, че Заповедта за прекратяване е с дата 26.11.2020г. и следователно е била издадена преди да изтече срокът по чл.122 ЗДСл в който той е можело да се яви, за да заеме длъжността. Чрез процесуалния си представител адв. В. моли съда да отмени Заповед №06/07.01.2021г. и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно

представения списък. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР на Държавен фонд „Земеделие“, редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение №13969/12.11.2020г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на П. отделение по адм. дело №6406/2020г. е отменено Решение №1032/2020г. по адм. дело №2479/2019г. на Административен съд София – град (АССГ) и вместо него по същество на спора е ОТМЕНЕНА Заповед №38/04.02.2019г. на изпълнителния директор на ДФЗ за прекратяване на служебното правоотношение на И. Г. П., на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл Съдебното Решение на ВАС по адм. дело №6406/2020г. е окончателно и е влязло в сила на 12.11.2020г.

На 26.11.2020г. П. е подал до изпълнителния директор на Фонда Заявление за възстановяване на държавна служба, регистрирано при ответника с вх. №02-6500/5715.

На 07.01.2021г. изпълнителният директор на ДФЗ е издал процесната Заповед за прекратяване на служебното правоотношение с И. П., смятано от 26.11.2021г. Според изложените в административния акт мотиви, държавният служител не се е явил да заеме реално предишната длъжност в двуседмичен срок от влизане в сила на съдебното Решение по адм. дело №6406/2020г. На 14.01.2021г. изпълнителният директор на Фонда е издал Заповед №15, с която, на основание чл.62, ал.2 АПК, е изменил Заповед №6/07.01.2021г. за прекратяване на служебното правоотношение с И. П., като думите „считано от 26.11.2021г.“ да се четат „считано от 26.11.2020г.“. Видно от отбелязването оспорваният административен акт е бил връчен на жалбоподателя на 18.01.2021г.

На 11.01.2021г. жалбоподателят П. е подал ново Заявление за възстановяване на държавна служба с вх. №02-6500/5715 в което е посочил, че след отмяната на Заповед №38/04.02.2019г. за прекратяване на служебното му правоотношение с влязъл в сила съдебен акт по адм. дело №6406/2020г., се е явил, за да заеме длъжността, но и до настоящия момент не е получил указания кога и къде да упражнява служебните си задължения.

За изясняване на делото от фактическа страна са приети относими писмени доказателства, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи: Протоколи от 12.11.2020г., 13.11.2020г., 16.11.2020г., 17.11.2020г., 18.11.2020г., 19.11.2020г., 20.11.2020г., 13.11.2020г., 24.11.2020г., 25.11.2020г., 26.11.2020г., 27.11.2020г., 30.11.2020г., копие от Тетрадка протокол за периода 12.11.2020г. – 30.11.2020г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.121, ал.1 ЗДСл

Подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване на административните актове, от активно легитимирано лице, с правен интерес.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №06/07.01.2021г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.108, ал.1 ЗДСл във вр. с чл.20, т.5 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП).

Съдът намира обаче, че оспорваният административен акт е постановен в нарушение на основни принципи в административния процес, установени в чл.4, чл.6 и чл.8 АПК – принципите на законност, съразмерност и равенство. Освен това актът – предмет на съдебния контрол за законосъобразност, е издаден при липса на предпоставките на посоченото в него правно основание – чл.103, ал.1, т.2 ЗДСл и в противоречие с целта на закона.

Нормата на чл.122, ал.1 ЗДСл регламентира правна възможност за държавния служител да бъде възстановен на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизане в сила на административния или на съдебния акт за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение. На това право на държавния служител съответства задължение за органа по назначаването да го възстанови на длъжността която е заемал преди незаконното прекратяване на служебното правоотношение, установено с влязъл в сила съдебен акт или отменено от административния орган.

В чл.103, ал.1 ЗДСл са посочени общи основания за прекратяване на служебното правоотношение сред които и невявяване на служителя да заеме предишната си длъжност в двуседмичния срок по чл.122, ал.1 ЗДСл, когато актът за прекратяване на служебното правоотношение е бил отменен от органа по назначаването или от съда (т.2).

В случая не е спорно между страните, че служебното правоотношение с И. П. е било прекратено с предходен акт на органа по назначаването – Заповед №38/04.02.2019г., който е отменен с Решение на ВАС по адм. дело №6406/2020г., влязло в сила на 12 ноември 2020г. Следователно, съобразно правилата за броене на сроковете, установени в чл.60, ал.4 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), двуседмичният срок в който жалбоподателят е имал право да заяви готовността си да заеме предишната си длъжност, е изтекъл на 26 ноември 2020г., четвъртък – присъствен ден. Спорен е въпросът дали жалбоподателят П. се е явил в съответната администрация – ДФЗ, да заеме предишната длъжност, в преклузивния двуседмичен срок.

Отговорът на този въпрос е положителен.

С неоспорените писмени доказателства – Заявление вх. №02-6500/5715/26.11.2020г., съдът приема за безспорно установено, че П. е упражнил в срок правото си на възстановяване, съгласно чл.122, ал.1 ЗДСл. Ответникът не отрича факта, че Заявлението за възстановяване на държавна служба е постъпило на 26.11.2020г. и е регистрирано в деловодните регистри на ДФЗ с вх. №02-6500/5715. Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства Заявлението да е било подадено по пощата или по друг начин от което следва, че е било подадено от жалбоподателя в администрацията на ДФЗ. Следователно на 26.11.2020г. П. се е явил физически във Фонда с намерение да заеме предишната си длъжност, което е декларирал изрично и в подаденото Заявление. Този извод не се опровергава от представените по делото Протоколи за периода 12.11. – 30.11.2020г., подписани от лица, за които може да се

направи необосновано предположение, че са служители при ответника, доколкото не са посочени техните имената и длъжностите които евентуално заемат. Цитираните Протоколи съдържат изявление, че на всяка от посочените дати до края на работния ден И. П. не се е явил на работното си място да заеме длъжността на която е възстановен със съдебно Решение №13969/12.11.2020г. Както беше отбелязано в Протоколите липсват данни какво е качеството на лицата, които са ги подписали, къде се е състояло „голямото“ чакане на появата на П. – на входа на ДФЗ, в деловодството, в някой кабинет или на някакво друго място; било ли е възложено на въпросните лица, по какъв начин, от кого и на какво основание, задължението да очакват целодневно явяването на служителя. По делото не са ангажирани доказателства дали и кога Заявлението на П. с вх. №02-6500/5715/26.11.2020г. е достигнало до лицата, подписали Протокола от 26.11.2020г., в случай, че на тях е било възложено да удостоверят факта на „явяване“/“неявяване“ на служителя да заеме предишната си длъжност.

Извод, че жалбоподателят П. не се е явил физически в ДФЗ в периода 11.11.2020г. – 30.11.2020г. не следва и от представеното по делото копие на извлечение от тетрадка – протоколна книга, за която се твърди, че се попълва при влизане в ДФЗ на лица, които нямат достъп чрез лична електронна карта. Въпросната „тетрадка“ не е прошнурована, пронумерована и липсват данни на кого е възложено воденето на регистъра, този регистър входящ ли е или изходящ или и двете, какъв е редът и основанието за воденето му, къде е мястото на което стои и се попълва.

Настоящият решаващ състав приема, че с подаване на Заявлението за възстановяване на държавна служба на 26.11.2020г. в което и да е деловодство на ДФЗ жалбоподателят е изпълнил условието да се „яви“ в съответната администрация и недвусмислено е афиширал готовността си да заеме предишната си длъжност. Следователно не е било налице посоченото в оспорваната Заповед основание за прекратяване (поредно, пето) на служебното правоотношение, регламентирано в чл.103, ал.1, т.2 ЗДСл

Настоящият решаващ състав квалифицира действията на ответника, като превратно упражняване на власт, тъй като имат за цел и краен резултат да не бъде реално възстановен служителят П. на заеманата от него длъжност „главен експерт“ в Дирекция „Договоряване по прилагане на мерки за развитие на селските райони“. На този извод води и фактът, че процесният административен акт е предхождан от още четири недействителни Заповеди за прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателя, на различни правни основания, всички отменени с влезли в сила съдебни актове. Съдът приема, че действията на изпълнителния директор на ДФЗ са в пълно противоречие с принципа на съразмерност, установен в чл.6 АПК, който повелява административните органи да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Неизпълнението на влезлите в сила съдебни решения в период от 2014г. до днес и издаването на пет последователни незаконосъобразни актове за прекратяване на служебното правоотношение с И. П. не може да се квалифицира нито като добросъвестно, нито като справедливо, а може да се определи единствено като злоупотреба с власт.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Заповед №06/07.01.2021г. е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 1000 (хиляда) лева за адвокатско възнаграждение, съгласно

представения списък.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №06/07.01.2021г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА ДЪРЖАВЕН ФОНД „ЗЕМЕДЕЛИЕ“, представляван от изпълнителния директор, с адрес: 1618 С., [улица], да заплати на И. Г. П., ЕГН [ЕГН], сумата 1000 (хиляда) лева – разноси по адм. дело №1205/2021г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Р България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова